

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön június 29^{kéa} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyesszáma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' szemüveg.

(V é g e.)

A' levél már Szálkay ur kezében fejeződik, rá-rá mosolyg, végre feltöri, 's benne imezt olvasá öcsce: „Tisztelt táblabíró ur, kedves barátom! Megértvén általam nagyon becsült unokaöccsének leveléből tiszta kérelmét leányomért, reményem, hogy mint kész ügyvéd, tisztelt nagy bátyjának nyomdokait követve, eléggé fogja nőjét boldogíthatni, vagy legalább ezt tenni lelkének teljes erejével ügyekezni. Azért ezen kérelmében lelt örömemet 's megegyezésemet ezennel táblabíró urnak, mint lelkes bátyjának, kinyilatkoztatom, a' többit más időre hagyva. Hogy pedig ezt magam személyesen meg nem jelenthetem, oka egyedül egészségi gyenge állapotom, melly ugyan, megvallom, a' fürdőkben valamennyire még is javulni látszott.

U. I. E' levelemhez van csatolva a' kívánt szemüveg is, mellynek választásában, leányom, úgy hiszem, eléggé eltalálta mátkája izlését. Tisztelője 's igaz barátja“ 's a' t. Következik Zenyéry ur neve.

E' levél, melly alatt az öreg fel-felkiáltva szédelt, őt testében és lelkében egészen leveré, mint hirtelen jégeső a' legszebb reménnyel biztató buzaszálakat. 'S o! lett volna csak alatta valamely széles puhácska pamlag, rajta tán életjel nélkül terül vala el: de szerencséjére, vagy is inkább szerencsétlenségére látván az ablak-zsámoly mellett csaknem mosolygva olvasó öcscsét, 's kénytelenítettvén minden esetre lerogyni, csak a' zsámolyra dült, mellyről a' keményebb visszahátas következtében csak hamar felugrott, 's öcscsének fordulva ezt majd keresztül veré kemény tekintetével; de a' jámbor ifjú nyakába borult haragos bátyjának, csókjai özönnel lépék-el arcát, 's ez így tartott folytonos hévvel csaknem egy óranegyedig úgy annyira, hogy az öreg ur, talán ha még úgy akarja is, nem szólhatott volna nem-et vagy igen-t. Most Bálint minden ékes szállási erejét elővéve, mert erre már eleve számolt és készült, 's olly gyengéden, olly nyájason, olly fiúi érzéssel adá-elő szerelmét Esztihez, hogy az öregnek, gyenge

mosoly vonult ajkaira, 's a' szives bocsánat-kérelem után második 's élénkebb mosolygás követé azt, úgy hogy Bálint már mindenén túl esettnek véle magát. „A' merény ugyan nagy volt — szóllott most — de a' leány! tiszta hajlandósága 's erős szerelmem jelenték, hogy mi ketten, szíveink egyesülvén, szerencsések 's boldogok lehetnénk. Uram bátyámnak kegyessége is biztata, hogy fiatalságom ezen merénye, melly jövődóm szerencséjét határozá-el, meg fog bocsáttatni, — 's ez ösztönze engem drága urambátyám! hogy a' kezembe repült alkalmat használjam — értvén a' levélírást; 's mi tán benne legnagyobb különbséget tön, a' névhez csatolt „ifjabb“ szó vala.“

„Hm, hm! addacia in maximo gradu! — hanem tudod-e, milly erős reménységem volt a' leányhoz, mellyet nem egy-két nyájas szó, hanem a' szüléknek gyakrabban tapasztalt hajlandósága támaszta bennem, — 's mellyet végre egy fontosabb ok — az osztály alatt levő jószágnak együvé-tétele — erősítte.

„Reményilem kedves urambátyám, a' jószág így sem fog talán elveszni!“ —

„No, no! — folytatá az öreg mindinkább engesztelődve — de-nique itt mindennek oka csak a' pápaszem, melly ha orromon van, bizonynyal nem fogtál volna rá szedni; — 's így mondhatom, hogy mennyedet ölemből ragadtad-el. Ám lássuk a' szemüveget! ez tán valamennyire vigasztalóbb lesz!“ — 's kezdé felbontani boritékját. De mint elhült, midőn a' legdivatszerűbb, finom szemüveget elővévé, — melly kezéből bizonyosan a' földre hull boszúságában, ha Bálint öcsce, ki még most is arcát simogatá, meg nem kapja kezét, 's őt így haláltól meg nem őrzi. Még egyszer veté rá szemeit nagybátyja, — 's — „ugy-e, már ezt magad számára rendeléd? — tulajdon kéro levelem — leveledben! — o vanitatum vanitas! — sem szemüveg, sem leány! — Ez már türhetlen; utójára még dologhoz sem foghatok. Nesze! és akaszd füledre; hisz' oda valók az illetén csörgő-börgő cizfraságok!“ — mondá az öreg, 's a' mellékterembe lépett, hol magát egy kényelmes pamlagra vetve, könyökén nyugasztá bús fejét, tán el is aluvandó, ha egy jó barátja be nem kopogtat ajtaján, 's őt föl nem ébreszti álomszerű merengéseiből. —

Ezen összejövetelről csak azt jegyezzük-meg, hogy a' beszéd házassági dolgokról folyván, Szálkay ur kebelét hatalmasan kezdé valami ujolag furdalni belőlről, 's ő ellent nem állhatva ugrék-föl, magát élénkebb, vidorabb helyzetbe teendő. — Ebből kitetszik, vagy legalább gyanítható, mi izgatá őt ismét, újabb 's tán szerencsésebb lépésre készülve. Azonban előbbi reménye rútul megcsalá. — Mondják, bár gyakran hamisan, hogy öregnek reménysége már igen csekély.

V.

Még egyszer szerelem!

Érezzem lángodat,

Még egyszer édesen

Gyötrő hatalmadat.

VÖRÖSMARTY.

Három az igazság.

KOVÁCS PÁL.

Szükséges itt Szálkay urnak szerelmi történetéből némi adatokat közölnünk, hogy így haladását akadály nélkül kísérhessük. De tán nem is lesz azt érdektelen tudni, mi életének közép korában adá legszebb jelenségeit.

Történetünk előtt fél évvel pillanta-meg Bálint valahol egy korosabb nőszemélyt, kit Hamvasy Euláliának neveztek, 's kibe hogy mindjárt szerelmes is legyen, azon egy pillanat elegendő vala. A' leánynak, igaz, szabályos arcvonalai voltak, mellyek őt, úgy tetszék, eléggé kellemesíték. E' hirtelen vonzalma pedig az öreg urnak tán onnét is magyarázható leginkább, hogy a' leány képen még valami valódiabb érettség is mutatkozott, mi reá nézve 's olly életidőben nem látszék hatás-nélkülinek. 'S e' bájos angyal, még mielőtt csak tiszteletét is tehetne volna neki Szálkay — eltűnt, de hova? — Erre tudom némelly jobb szívű ember azt felelné: honába, társai közé, az egekbe; mások pedig (nem bélyegzem-meg szívöket) tán azt is mondhatnák, hogy a' szegény Eulália — de már ez csakugyan több kettőnél — eltűnt valamellyik jobb részébe e' széles világnak: pedig én most im egyenesen megmondom hova? — egy alföldi faluba, messze, bizonyosan rokonát látogatni, hova Szálkay ur kérő levele el is ment, de az (mit csak később tudott-meg) útjában elveszett, 's így ismét abban hagyá. Azonban több angyal is bukkant már elő, 's egy második Eulália mellett feledve lön már az előbbi; 's ezen hasonnevű angyal, Hangácsy Eulália kisasszony vala. Sokan találkoznak már imádói; de mivel neki sem vala biztatóbb kilátása (mert pénzes volt), elzárá magát szobájiba, lebecsátá ablakfüggönyeit, nehogy arczbája ismét ujabbakat hódítana. Egyre tekintte csak kegyesen 's reményébresztőleg, 's ez egy — Szálkay táblabíró, történetünk első hőse — vala, ki eltökélé magát, vele próbára lépni. De e' tiszta 's igazságszerű szándékaról leveré néhány csendzavaró barát, 's az aggott legényt Zenyéry Esztinek akarák vőlegényévé tenni. Ezen terve azonban, mint láttuk, levelével együtt szépen füstbe szállott. Későbbben hidegebb megfontolás után Eulália, kinek keblét már hatalmas reménynyel táplálta, előtte egy kissé korosnak is tetszett. A' jámbor! nem látta, vagy legalább látni nem akarta, milly illő arány van közöt-

tek. 'S ennyit látánk szükségesnek előre bocsátani, hogy őt újabb lépésében ismét illőleg követhessük.

Egy napon hatalmas léptek hallatszanak Szálkay ur folyosóján, melyeket erős kopogás követvén, az ajtó felnyílt, 's Szemley Titus, ki csak imént érkezék-meg egy bizonyos utazásról, lépett-be az öreghez, ki e' jelenéssel, úgy tetszék, mintha mély gondolkodásából kedvetlenül zavartatnék-fel. Azonban a' jó barátok, jobban szemügyre véve a' dolgot, egymás ölébe zárkóztak, 's az idvezlés mind két részről igen hevesen folyt. — Leülének. — Szemley ur legelsőbbben is utazása kellemetlenségét hozá szóba, 's beszélé a' cseppeket, melyek hústeli arczáról a' nagy hőségben, mint csepegőről az esőviz, csaknem szakadatlanul hullának. Nem mulasztá-el azonban unokaöcscsének szerencsáját előhozni, annyival inkább, mivel ehhez nem mindennapias uton jutott, 's mely út és mód Szálkay ur szerencsájén gázolt, letiporván legszebb reménye virágait. Hogy azonban őt az őrnagy minél előbb felvidítsa, egy örmöbirt rebesgete, mely abból állt, hogy az elvesztett szemüveg — biztos helyen van.

„Ugyan hol? kérem az egekre, 's minden csillagokra!“ — kérdezé Bálint, nem nyomhatván-el kitörő örömet.

„No, no! H. és E. Eulália kisasszonynál, ki az alföldről érkezék-meg, 's kiben te — mint vettem észre — már olly szerelmes levél legelső pillantatra is, mint tükrébe a' szép leány. — Azért ha még régi tüzed megvan, nem ártana vele egyezésre lépni, 's így a' szemüveg szépen 's ünnepélyesen kerülne visz!“ —

„Szabad!“ — szólt közbe Bálint, kopogást hallván az ajtón, — 's ime! belép egy sereg vendég, mely vidéki jó barátokból 's egy pár idegenből állott. Így a' beszéd fonala legfinomabb részén szakadván-meg, annak újabb felvétele Szálkay ur részéről igen kívánható volt, mert eszébe jutott azonnal, hogy az érintett kisasszony, Eulália, barátnéjával holnap korán elutazik egyik távol fekvő falusi jószágába, az egész nyarat ott töltendő. — 'S mi még nagyobb és több, akár tüzességből, akár igaz és erős alapon építve, azt fogadá minapi barátjának, hogy menyekzőjét unokaöcscsével, kinek kézfogója már napról-napra közelgete, együtt ünneplendi. A' fogadás szép és tüzes lélekre mutat, ám de kivitele gondot és munkát ad. — Bálint mind tudta ezt. „Csak e' napon ne érkeztek volna már vendégei!“ — aggódék magában. — Végre, midőn remélhete egy-két percz hosszaságú szünetet, vagy el valának amazok foglalva, fülébe sugott Szemleynek, 's ez nem sokára valamelly költött ok előhozása mellett el is távozik, bucsút véve a' viszontlátásig.

„Kétszer kértem leányt, most e' harmadik dönti-el!“ — gondolá Bálint megújult szerelem-érzetében, mely tán végső erejében

lobbant-föl. — A' küldött kérő Szemley lön, kinek ismert leány-kérői ügyességében Bálint mindenképp bizakodék. Azonban beesteledék, 's úgy látszott, hogy küldöttjét már ma, minden reménysége mellett is, hasztalan várja.

Vacsora alatt barátságos poharak ürültek; minden arcz tele a' baráti öröm 's nyájasság kifejezéseivel, mely jelek folytonos kísérei levén beszédjeknek, eléggé mutatak, hogy a' társaság baráti tiszta lelkeknek vidám egyesülete.

VI.

Ah! maga hamis szomszéd ur, milyen
kisértetbe hozza a' jámbor szívet. Alá-
zatos szolgálója! kedves szomszéd úr...

VÖRÖSMARTY.

Volna szíved gyászos éj!
Most reám mosolyganál;
Boldogságom érzened,
'S áldanád a' végzetet,
Mert örökre bírom én,
A' kiért e' szív epedt.

BAJZA.

A' hajnal még alig pirult, midőn Szálkay ur már fenn vala, 's kertjében fel 's alá sétálva, tölté-el a' reggeli hűs időt, tán hűteni akarván éji nyugtalan álmai közben érzett forróságát. Nem is volt csuda! Melly kebel alatt még olly tüzes szív dobog, millyen az öreg Bálinté, ott a' szerelem még eléggé képes nyugtalanságba hozni az embert. 'S aztán e' volt Szálkai urnak, határozata szerint, végső próbája, mellynek sikerétől igen igen sok függött. 'S ha tán a' szíves olvasó ezen folytonos szerelni hevét Bálintnak jelen életszakában' csudálná, meg kell jegyeznünk, hogy beteges állapotja fiatal éveiben azt némileg hátráltatá. Azonban a' véralkat, idő, és körülmény így hozák magukkal. — Vendégei — kiket ide hivatalos foglalatosságuk is inte, a' városban szétoszlának, 's így maga maradt az öreg, teli szívreménynyel várandó azon órát, mellyben boldogsága 's földi szerencséje megtudatik. O, hányszor tekinté-ki ablakán, mint ifjú lányka, ha kedvese jöttét lesi, — és szobájában nyugtalanul sétálva, ismét aggodalom kezdé szíve körül fészkelni, mit egy kopogtatás örömré látszék változtatni! — „Szabad, szabad!“ — kiálta Bálint, kitarva karjait, hogy a' válasz-hozót, üdvének jelentőjét, a' pozsgás őrnagyot — keblére vonhassa. Az ajtó benyílék — 's ah! — váratlan, nem remélt szerencse!! — Hangácsy Eulália kisasszony, szomszédnéja, repült ártatlan szelid galambként — azon be. No vegye most már az ember, nem szívderítőbb-e ez azon pusztá hirnél,

mellyet az őrnagy, ki utána mindjárt be is lépe, minden szerencsés közbejárata mellett is mondhat vala? — Valóban e' jelenet sokkal édesebb — fogja mondani a' nyájas olvasó; — pedig be megcsalódunk ha azt hisszük. Mert az öreg urnak e' látványra majd lábai rogytak-össze, oly nagy zavarba hozatott. De most a' mosolygó ajkak megnyílnak, — és — „ugy-e' bár szomszéd ur, váratlan a' szerencse? de nem állhatám tovább már kisértéseit, 's átjövék az őrnagy urnak mint kérőnek kijelentett örömemet 's kész egyezésemet személyesen is azonnal szomszéd urnak — előadni. O! be hamis maga szomszéd ur! No — de — régen érzénk mi már egymáshoz némi vonzalmat. Ugy-e bizony?!”

„O igen!” — felele Bálint, savanyú szemmel tekintve bájos ritka természetét: de szabadulni akarva homályából, fülébe sugá az őrnagynak, kinek viszonzott sugása után hallhatólag nyögött, de melly hang Eulália fülében csak szerelmi nyögés volt.

„No így hát mi szépen megjártuk a' vásárt! — a' szó már visszahuzhatlan; hiszen, ha jól emlékezem, hajdan itt is szeretél! — Az egység megvan; adjanak kezet egymásnak!”

„Ah! gyöngyöm — virágom! itt a' szemüveg! Hanem higyjék-el, e' zavart beszédek majd engem is zavarttá tesznek — ha folyvást illy kétes állásban maradunk!” — mond Eulália.

„Már meg kell lenni, — soha illyen szerelmet!” monda magában Szálkay! — Itt kezem Eulália kisasszony, mi szeretjük egymást!”

„O tükröm, én érzem azt!” —

Szálkay ur ámulata pedig a' következő csalódáson épült. Hamvas-sy és Hangácsy kisasszonyok tudniillik, kik egy alföldi jószágról nem rég jöttek-meg, ismét egy távol fekvő jószágra valának elutazandók, mint barátnek — együtt; 's az őrnagy, ki nem is gondolá, hogy Hamvas-sy kisasszonyról többé már csak meg is emlékezzék Szálkay, mindig Hangácsy kisasszonyt, szomszédnéját érté; melly különbségnek bővebb kifejtését a' vendégek megjelenése, és Szálkay ur sietése hátráltaták leginkább; 's az elutazásból, minthogy mind a' ketten elutazandók valának, a' mondott különbség sem Szálkaynál, sem az őrnagynál ki nem tűnhetett. Azonban a' szemüveg visszanyerhetésén — (mellyet Hangácsy kisasszonynak inasa talált-meg, de mellyet az, abbeli boszúságából, mivel Szálkay, régi kedvese, most másnak, t. i. Esztinek tévé a' szépet 's hódulgatott, legalább darab ideig is, el akart titkolni) — igen örült Bálint, 's megfogadá, hogy többé kezéből senkinek ki nem adja; mert az illetén pápaszem nem ifjak orrára való.

A' dolognak csak hamar hire terjedt; Zenyéryék és az ifjú Bálint jó ízűt nevettek rajta, 's közakarattá lön, hogy a' menyekző együtt tartassék. A' kézfogó is közlege, mellynek elérkezett estvéjén Bálint és Eszti a' házi kertbe ballagott, mellynek lombjain a' hold sugarai reszkettek, — 's vidám lélekkel járva-át utjait, megemlékezének boldogságuk egyszerű rugójáról, a' nagybácsi pápaszeméről, 's örültek szívben és lélekben, hogy így lön és nem másképp.

BEÜTHI ZSIGMOND.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Kelemeniek tót országban.

(V é g e.)

Noha e' Kelemeniek most már 100 évtől fogva laknak a' szerb népség között, 's a' határőrzők törvényes alkotmánya szerint örök közösködésben vannak szomszédjaikkal: még is keveretlenül tarták-fenn nevezetes törzsöküket mind e' mai napig. — A' Kelemeni még most is saját törzsöke leányiból keres magának menyasszonyt, már csak azért is, mivel azok kitűnő szépséggel bírnak: de a' kelemeni nő egyébiránt sem kel öszve oly könnyen valamely idegen nemzetbeli ifiúval.

A' Kelemeniek erkölceik és szokásaik lassanként sokat vesztenek már hajdankori eredeti sajátságaikból. A' katonai alkotmány, mellynek, mint határnokok, alávetve vannak, mind inkább hasonlókká teszi őket a' tót országi vagy is szláv határőrzőkhez. — Csupán öltö-zeteikben különböztetik-meg magukat szembetűnőleg a' valódi tót országiaktól; minthogy saját nemzeti viseletök czifra tarkaság és különösség által sokkal felülmulja a' tót országiakat.

A' Kelemeniek házi élete, foglalatossága és munkálkodása egyébiránt ugyan az, melly a' tót országi határnoké; t. i. földmivelést és marhatenyésztést űznek. Megjegyzésre méltó, hogy a' Kelemeniek egy különös juh-fajt nevelnek, melly albanai származatú, 's gypja sokkal finomabb a' közönséges juhokéénál. — Átalján véve e' néptörzsök igen munkás, szorgalmas, és igyekező.

A' Kelemeniek nyelve albanai, 's a' Szerbek előtt egészen érthet- len; nem is látszik egybefüggeni valamelyik keleti vagy nyugoti nyelv- vel. Némelly nyelvtudósok abban a' hajdankori Illyrek nyelvét akar- ják felfalálni. — Számukat C s a p l o v i c s (Gm. v. Ung. I. Th. 207 Bl.) csak 1800 lélekre becsüli. — Ruhájuk szöveteit, mellyek részint gyolcsból 's gypjából készülnek, többnyire maguk szövik. — Az asszonyok és gyermekek öltözetét, mellyek csínosságuk és tarkaságuk által külön- nösen kitűntetik magukat, a' közlött igen érdekes képen láthatták t. olvasóink.

HAZAI HIRLELŐ.

Egy két szó a' szegedi gyuladásokról. (Vége.)

Ezen és még számtalan czélszerű intézetekből látja a' hon, hogy a' tör- vényhatóság mindent tett, mit csak tennie lehetett és kellett: de fájdalom! ezek mellett sem éretett-el az ohajtott czél. — Nem tért vissza a' megzavart pol- gári nyugalom, — nem csendesedtek-le a' felingerlett lelkek; veszély, inség, szomorúság, bizodalmatlanság, és szerencsétlenségek tanyájává vált a' derék város; nem volt benne élő, kit a' mindenkori nyugtalanságok le nem vertek, vagy csak a' számos veszélyekből eredett aggodalom, rémülés, és szinte két- ségbe esés el ne fogott volna. — Képzelní csak, de leírni lehetetlen Szeged- nek veszélyes napjait.

A' mult évi őszi hónapokban megszűnt a' veszély, 's mi hálát sohajtottunk Istenünkhez, mert reményünk édesen éltetett, hogy a' rosznak már vége van: — és ezt annál erősebben hittük, mivel a' szomszéd K a n i z s a helységben egy gonosz gyújtogató megfogattaiván, 's a' hasonló rosra ne talán hajlandóknak elrettentésekre halállal büntettetvén — illy példa által a' gonoszt, veszélyes tetteinek továbbra terjesztve leendő üzésétől, visszaretentve hittük. De meg- csalt az ápolat édes remény; mert a' jelen évi tavasz érkezével-ujabban ret- tenteni kezének a' gyuladások. — Rettegésünk még nagyobb lön, ha meg

gondoltuk, hogy a' korán kezdett rossz egész nyáron által mindenünket elemészteti; — sőt a' mezei munkáktól visszatartóztatandó lakosaink között inséget is terjeszthet-el. — Volt még több okunk is félni a' gyakorlott rosztól, mert némelly lakosoknak meggondolatlanul kiejtett szavaik olly egy felleget vonhattak volna fölünkbe, melyből a' lehulló villámok és mennykövek vég-nyugal-munkkal a' kölesönös bizodalmat is hamuba dönthették, ha a' mindent irgalom-mal 's atyai kegygyel igazgató Istenség a' kelni kezdett rosznak már csirá-ban elnyomására némelly gyújtási eseteknek honnan keletkezésüket világos-ságra nem hozta volna.

Ugyan is, minthogy a' törvényhatóság a' polgári ügyek elintézésével elfoglaltatva a' gyuladások iránti vizsgálatokat maga nem tehette volna, egy állandó biztosság rendeltetett ez érdemben munkálандó. — Sikertült ennek némelly gyuladások származta okát 's magukat a' gonosz tettet elkövetőket is kitudni. — Mult évi közleményemben emlitém, hogy Trecsényi Fe-rencz selyemtenyészési felügyelőnek padlásán a' tűz kiütvén — azon ház elhamvadott. — Az érintett biztosságnak nyomozásaiából, sőt inkább az az előtt tett önkéntes vallásokból kivilágolt, hogy a' kérdéses házban bérben lakott lakosnak négy éves fija és idősebb leánya egyedül tűz láthatási vágyból 's a' gyakrabbi gyuladások lármájára, midőn atyjok delután lenyugvék, tüzet vi-vén a' téli fűtésre felhordott gazzal töltött padlásra, illyképpen újabb gyuj-tással nevelték a' köz remülést.

Folyó évi szent György hava 19-kén az alsó városi részen volt, 's mint-egy 15 házat és egy száraz malmot elemésztette tűznek szerzője ön vallásuk szerint hét leány volt. — A' ház-tulajdonosnak leánya bün-társnéi által a' vét-kes tette addig biztattaték és ingerelteték, míg az a' szobába menvén ugy nevezett zsidó-taplóba kiütött, és társnéi által behozott 's apróbbra őszvető-delt nádacskák közé a' szalmába rejtett égő taplót betevén, azt a' poszmat-tal tölt színbe kivitték — 's illyképpen, míg a' ház-tulajdonos nőjével együtt munkájára járt, a' kárhozatos tett által a' fenn érintett szerencsétlenség esz-közölteték.

Azon napon és szintén délelőtt mintegy tíz óra tájban 's köz borzalomra fellángolt tűz egyik lakosunknak szolgálója által tetetett, ki megvallá, hogy gazdaasszonya által az előbbi napon, mivel a' kellő időre fel nem söpörgetett, azon reggel pedig, mivel amannak felkelteig a' Tiszáról vizet nem hozott, meg-verettetvén, bosszúra elesztetve gazdájának és asszonyának eltávoztukkal a' szobába ment, 's a' kemence vállán állott ruha-taplóba tüzet ütött, és szal-ma-csövába tevén, a' szin mellett állott kutya-lyukhoz vitte azt, 's alig hoz-hatván-kí a' szobából a' csecsemős gyermeket, az eleedt tűz már a' szinből a' ház-tetőbe kapott, 's azzal még a' szomszéd házat is hamuba döntötte.

E' folyó szent Iván hava 10-kén reggeli tíz óra-tájban az ugy nevezett felső-városi részen ismét gyuladás volt; de szerencsére elég korán észrevé-tetvén eloltaték. — Nyomon mégtétetett a' vizsgálat, 's a' szóban forgó ház tulajdonosának 13 éves szolgálója megvallá, hogy mivel gazdaasszonya őt meg-szidta — bosszúra lobbánva taplót gyújtott, 's azt a' ház padlásán a' szelemen-be dugta.

Melly négy megvallott gonosz merészletből jelenleg már látnunk lehetett, hogy a' már másod évben városunk felett dúlongott veszélyes gyuladásoknak szerzőjei vagy bosszús lelkű emberek, vagy pedig éretlen gyermekek voltak és lehettek. — Illy helyzetben mindenki általláthatja hogy nehéz, és pedig igen nehéz feladás lehetett volna a' gondos öröknek és törvényhatóságnak ki-tudni és feltalálni az istentelen gyújtogatót; mert, midőn a' szerencsétlenség mindenkire gyanakodtak, ön gyermekeikre, vagy cselédjeikre gyanakodni leg-kevesebbé sem mertek, — 's ime ezek éltek vissza a' benne helyezett biza-lommal. — Vajha az ég megelégné már városunk ennyi szerencsétlenségeit, és szelidebbé változtatván a' bosszús lelkek vad dühét, a' megzavart belcsen-det és nyugalmat fáradt és remüléssel telt polgaraink lakjokba ismét vissza-tenni engedné!

Közli MISKOLCZY ISTVÁN.

Előbbi rejtvény: bátor 's a' t.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacon alul a' Duna partján, 114. szám alatt.